

ført, at Statens Bestillingsmænd blive forsørgede af Staten i saadanne Tilfælde. Der er derfor ikke Grund til at optage dem under denne Regel. For øvrigt have vi anset det for rigtigt at vejlede Opfattelsen af, hvilke Arter af trængende der kommer ind herunder, ved at nævne de forskellige Kategorier. Det ærede Medlem ankede dernæst over, at vi havde medtaget gifte Kvinder, som kom til Skade under Arbejdet, idet han mente, at disse slet intet betød, fordi gifte Kvinder ikke vare økonomisk selvstændige Personer, det var Mændene, det kom an paa. Det har det ærede Medlem ganske Ret i, men det ærede Medlem vil være vidende om, at dersom en Familie kommer i Trang paa Grund af, at en Kone lider et saadant Ulykkestilfælde, at hendes Arbejdsevne knækkes, vil denne Familie efter Principperne for Alderdomsunderstøttelsens Tildeling, fritages for at komme ind under Fattigvæsenet og blive optagen under Alderdomsunderstøttelsens Regler. Det overhovedet, at lade Spørgsmaalene afgøre efter disse Regler, tror jeg, de ærede Medlemmer, naar de tænke lidt nærmere derover, ville erkende for en særdeles human Behandlingsmaade af disse Spørgsmaal. Thi man faar derved en Instans, en Autoritet, til at afgøre Tvivlsspørgsmaal i denne Sag, og det ene Autoritet, som selv er interesseret i, at de paagældende, der komme ind under denne Regel, blive human behandlede. Thi det er klart nok, at den Kommune, der ved, at dersom de paagældende ikke blive forsørgede efter Alderdomsunderstøttelsens Regler, ville de falde ind under Fattigvæsenet, selv er interesseret i, at de blive inddragne under den første Behandlingsmaade, idet Statskassen i saa Tilfælde vil komme til at bære Halvdelen og i visse Tilfælde endnu mere. Jeg tror derfor, at man med Hensyn til Humanitet i Behandlingsmaaden kan være ganske tryk for de her anførte Regler. Endelig indvendte det ærede Medlem, at man i Tvivlstilfælde vilde have vanskeligt ved at tilvejebringe de fornødne Oplysninger om det paagældende Ulykkestilfælde, om den paagældende Forsørgelseskommune o. s. v. Nej, der har Alderdomsunderstøttelsesloven givet fuldt udtømmende Regler om Adgangen til Optagelse af Politiforhør til Oplysning om de Detailler, der vedkomme Spørgsmaal, der skulle afgøres efter denne Lov. Ligeledes indeholder den fuldstændige Regler om, hvorledes Byrden bliver at fordele mellem Opholds- og Forsørgelseskommunen, og i de

Tilfælde, hvor der kan være Vanskelighed ved at finde enten Opholds- eller Forsørgelseskommunen, gælde ganske de samme Bestemmelser, der nu gælde for Alderdomsunderstøttelsens Vedkommende. De falde saa, som man ved, ind under den Regel, at Forsørgelsen kommer til at paa-hvile Amtskommunerne i Forbindelse med Købstæderne, saaledes at Udgifterne dertil deles efter Folketal. Jeg gaar for øvrigt ud fra, at det ærede Medlem ikke selv tillægger disse Indvendinger videre Vægt, og jeg skal derfor ikke dvæle videre derved.

Det ærede Medlems Hovedbetragtning var denne, at denne Sag maatte ikke sammenblandes med den Lov, som nu ventes vedtagen om en Ansvarliggørelse af Arbejdsgiverne, det skulde være to Ting for sig; Det ærede Medlem fortsatte saa endvidere, at man har fra alle Sider paa et tidligere Stadium erkendt, at denne Adskillelse skulde finde Sted. Det ærede Medlem tager vistnok fejl med Hensyn til denne formentlige Anerkendelse. Man har maaske erkendt, at disse to Opgaver naturligt og rigtigt finde deres Plads i to Love. Det kan der være meget, der taler for, naar man saa vel at mærke blot vil sørge for, at ikke den ene Side af Sagen bliver liggende, medens den anden bliver fremmet. Og jeg vil gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at da man i Udvalget, hvoraf jeg for øvrigt ikke var Medlem, i 1895—96 gjorde dette Skridt af det Berg-Bramsenke Forslag om en almindelig Forsørgelse af Arbejdere i det hele taget at udsondre noget i et særligt Forslag, udtrykte man det saaledes, at det skulde være et Supplement til Loven, og naar dette Supplement traadte i Kraft jævnsides med Loven om Arbejdsgivernes Ansvarliggørelse, vil „*enhver Arbejder* paa Landjorden i vort Land, som kommer til Skade under sit Arbejde, have en lovhjælpet Ret til Støtte...“ Jeg læser disse Ord op af Betænkningen for 1895—96, Sp. 1884. Man gik altsaa ud fra, at disse to Sider skulde fremmes jævnsides, og jeg forudsætter rigtignok ogsaa, at de Medlemmer, som repræsenterer den Side, jeg særlig tilhører, gik ud fra, at det var alvorligt ment. Det har fundet sit ganske specielle Udtryk i det Forslag til Lov, som er meddelt som et Bilag til Betænkningen, og i hvis § 6, Slutningsparagraffen, det hedder: „Denne Lov træder i Kraft fra samme Tidspunkt som Lov om „Arbejdernes Forsørgelseskraft efter Ulykkestilfælde under Arbejdet“ for de efter Lovens Ikraft-